

Gij zult niet eenzaam zijn.
De bloemen en de kruiden
werden maar even in hun bloei gestuit
en elke lente loopt de wingerd uit
wanneer de jonge wind
keert van het zuiden.

Gij zult niet eenzaam zijn :
de nachtegaal zal fluiten.

A. Van Wilderode.

MET DANKBAARHEID GEDENKEN WIJ DE HEER

WILLY DE PESSEMIER

echtgenoot van Mevrouw

Mariette DEPORTEMONT

geboren te Elene op 13 augustus 1936 en
overleden te Zottegem op 28 januari 1989,
gesterkt door het Sacrament der zieken.

Lieve Willy,

Wie kon ooit vermoeden dat jij, die zoveel van het leven hield, het zo vroegtijdig zou moeten achterlaten ? Je was gelukkig in je gezin : je had een vrouw die heel dicht naast je stond en een zoon op wie je terecht fier mocht zijn. Hij zou jouw werk verder zetten en jij zou hem je ervaring doorgeven.

Je had zoveel plannen die je samen met hem zou verwezenlijken. Helaas... Hij zal je erg missen. Maar hij belooft je dat hij heel hard zijn best zal doen om in jouw voetspoor te lopen. Je zal trots op hem zijn.

Je was een genietster, Willy, je droomde ervan dit jaar je zilveren bruiloft te vieren. Het zou een feest worden, dat had je reeds herhaaldelijk laten doorschemeren.

Maar je was evenzeer een vooruitstrevend, hard werker. Wat je als doel voor ogen had, dat bereikte je ook, en daarvoor was geen inspanning je te veel. Je was een doorzetter, je wou steeds hogerop. Op jouw initiatief werd de zaak onlangs nog uitgebreid, en daar was je blij om. De voltooiing ervan heb je echter niet meer mogen meemaken.

Willy, jij was geen man van grote woorden, maar al wie je kende : je familie, je onnoemelijk vele vrienden wisten dat ze op jou konden rekenen.

Je hield van de natuur, van de bomen, de planten. Dank zij jouw handen zullen ze verder groeien, op ontelbare plaatsen, en ze zullen ons aan jou herinneren.

Dat je zo zwaar ziek was, besepte je zonder twijfel, al heb je het nooit echt uitgesproken, want je wilde ons geen pijn doen. Toch flakkerde af en toe in jou de hoop weer op dat het misschien wel eens zou beteren. Vanuit je diep-christelijke overtuiging, die je van huis uit meekreeg, heb je daarvoor gebeden, alleen en ook samen met ons. Is het niet uit het gebed dat jij de kracht hebt geput om je lijden zo geduldig te dragen en om ons, die zo bezorgd om je waren, toch moed in te spreken ? Jouw voorbeeld van zelfvergetelheid zullen we niet zo gauw vergeten.

Dank je, Willy, om wat je voor ons betekende. We hielden zoveel van je, we hadden je zo graag nog heel lang in ons midden gehad.

Uw medeleven was voor ons een troost.

Uw gebed voor onze overledene een blijk van sympathie.

We danken U oprecht.

De families De Pessemier, Deportemont, Van Audenhove en Corryn.

Wie kan begrijpen wat je hebt geleden ?
Wie kan voelen wat je hebt doorstaan ?